

KLICANJE.

JOŽA LOVRENČIČ.

Grem po cesti — nad mano drevo zašumi:
Postoj, kam se ti mudi?

Kam? Sam ne vem.
Rad bi prišel k dobrim ljudem.

Drevo šumi, šumi...
Korak mi obstane — ceste več ni.

Dobri ljudje — iz srca jim rastem in jim
šumim,
počivaj pod mano in te umirim! —

In sedel sem pod šumeče drevo,
poslušal ga in čudno lahko mi je v sre-
bilo.

DRAŽBA.

NARTE VELIKONJA.

Sani peka Burje so se baš oni hip
ustavile pred gostilno, ko je sodni
sluga Anzelm, stoječ sredi gruče
ljudi na nizkem tnalu, klical že vdru-
gič: »Bajta brez živega inventarja dva tisoč,
z živim petnajst sto. Kdo da več?«
Gruča ljudi se je gnetla pred nizko bajto
ter norčevaje se zrla biriču v obraz.
»Vsaj petnajst sto, da se plačajo pogrebni
stroški! In vzemi brez živega inventarja!«
je silil dolgi Suhač v svojega soseda
krojača Juriča.
»Kaj se to pravi: ‚brez živega inventarja‘;
saj nimaš pri bajti ne repa ne roga!« se
je otresel krojač.
»Človeka kupiš zastonj in še pet sto pri-
hraniš. Kdo da več?« je ponujal birič.
»Za petnajst sto!«
»Kakšnega človeka?« se je naglo in raz-
burjeno vsilil pek Burja v gnečo ter vrgel
krčmarju vojke: »Konja postavi v hlev,
ves moker je!« Okoli ustnic mu je igrala
silna nestrpnost in čudna razdraženost.
»Daj, poiščite človeka, živi inventar te
bajte, in oglej si ga, kdor dražiš!«
»Ali je človek z bajto vred?« je vprašal
naglo pek.
»Pravijo!« je dejal krojač.
»Kam pa naj ga spravi občina? V mrtvaš-
nico živega ne sme, saj je staro itak poko-
pala na svoje stroške!« je razlagal Suhač.

»Ali nisi ti, Suhač, v fantovskih letih
gledal za rajno. Pa ni bilo nič, kaj?« je
vprašal krojač Jurič.

»Kar pusti me!« se je ta zgrčil v dve gube
ter udaril mimo peka v gostilno. Pek ni
zapazil v svoji razburjenosti, da ga je
nalašč sunil s poti; samo opotekel se je
od Suhačevega sunka.

»Oho!« je dejal pek ter pobral klobuk, ki
mu je bil padel v sneg.

»E, pa sem le pregnal žverco sitno; ta bi
dražil, da bi ušesa bolela,« se je smejal
krojač.

V tem hipu so privlekli iz okajene kuhinje
razcapanega bebca ter ga postavili pred
družbo.

»Za ognjiščem je čepel v pepelu ter snažil
zarjavelo pilo!« je razlagal nekdo. »Otresi
se pepela, Cene; še kravo očohajo, ko jo
kupujejo. Kaj boš s pilo, Cene?«

Cene je zvedavo pogledal po ljudeh, skril
pilo za hrbet in zajeljal s pritajenim
smehljajem:

»Osnažil jo bom! Če je rjasta, ne teče!«
Ko je govoril, se mu je grbančilo čelo,
čez katero mu je segala rdeča lisa, zna-
menje, ki ostane, če padeš na oster kamen.
»Takšen je ta živi inventar!« je vzklik-
nil krojač Jurič, ki se je rinil bliže h
klicarju.

»Otroke in kravo bo že varoval. Petnajst
sto z živim inventarjem!«

»O!« se je čudil kovač Vrečar. »Bajta ni
vredna sedmih grošev! Pa še zapečkarja
povrh. Le imej bajto; iz samega usmi-
ljenja jo kupuješ. Raztrgana je in svisli
nima; vse so požgali na pogrebščini. Če
bo tako padalo, kakor zdajle,« je otresal
sneg iz brade, »imaš spomladi v bajti
snega do slemen!«

»Cela bajta je lažja od božičnih jaslic;
en sam človek jo prestavi z mezincem!«
se je smejal nekdo.

»Kaj koga briga?« se je otresel krojač.
»In če bi bil betlehemski hlev sam in bi
sami angeleci stanovali v njej.«

»Saj tudi!« je veselo prikimal Cene. »Še
sinoči so bili angeleci v izbi. K Mariji so
prišli. S tole pilo jim bom prepilil križe
na oknu,« je jeeljal ter se blodno nasmihal.
»Sedem korov pet in trideset angelcev in
dva keruba.«

Množica je prasnila v krohot. Borna
postava Cenetova, ki so mu rdeli prsti od